

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie X./2016
Senát II

Nález:

spisová značka	II. ÚS 720/2015
populárny názov	Miestna príslušnosť
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	15.06.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 38 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	
skutkový stav a základné fakty	Konanie, ktorým došlo k porušeniu základných práv sťažovateľky, malo spočívať v nesprávnom rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) o určení Okresného súdu Nové Zámky ako súdu miestne príslušného na konanie v právnej veci žalobcu proti sťažovateľke a ďalším dvom žalovaným o určenie, že záložné právo k nehnuteľnostiam zaniklo. Okresný súd Nové Zámky nie je podľa sťažovateľky miestne príslušný na konanie z dôvodu, že predmet konania sa týka zániku/existencie práva (záložného) k nehnuteľnostiam, kde je daná výlučná miestna príslušnosť Okresného súdu Bratislava III podľa § 88 ods. 1 písm. h) OSP, nakoľko nehnuteľnosti sa nachádzajú v obvode tohto súdu.
z odôvodnenia	Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto: <i>„Z obsahu spisu krajský súd zistil, že navrhovateľ sa návrhom na začatie konania doručeným Okresnému súdu Nové Zámky dňa 04.10.2013 voči odporcom 1/, 2/ a 3/ domáhal určenia zániku záložného práva k nehnuteľnostiam špecifikovaným v návrhu na začatie konania, ... Ďalej krajský súd zistil, že Okresný súd Nové Zámky konanie v časti konania o nehnuteľnostiach, nachádzajúcich sa v katastrálnom území Senec vylúčil na samostatné konanie, pričom následne vec podľa § 88 ods. 1 písm. h/ a § 105 ods. 1 O. s. p. vec postúpil Okresnému súdu Bratislava III, nakoľko sa vec týka práva k nehnuteľnosti, ktorá sa nachádza v obvode Okresného súdu Bratislava. Navrhovateľ sa tak návrhom vo veci samej voči odporcom 1/, 2/ a 3/ okrem iného domáha zániku záložného práva k nehnuteľnostiam, a teda sa jedná o konanie o práve k nehnuteľnosti, pre ktoré je daná výlučná miestna príslušnosť podľa § 88 ods. 1 písm. h/ O. s. p. Nakoľko navrhovateľ návrh na začatie konania podal na Okresný súd Nové Zámky, ktorý bol v čase začatia konania miestne príslušný podľa § 88 ods. 1 písm. h/ O. s. p., keďže predmetom konania bol aj návrh na prejednanie práva k nehnuteľnostiam, nachádzajúcim sa v katastrálnom území Nové Zámky, a teda v územnom obvode Okresného súdu Nové Zámky, má krajský súd za to, že príslušnosť Okresného súdu Nové Zámky</i>

	<p>podľa § 11 ods. 2 O. s. p. bola založená a táto trvá, lebo bola daná v čase začatia konania s poukazom na § 11 ods. 1 O. s. p. Na zmenu už raz založenej miestnej príslušnosti nemá vplyv ani skutočnosť, že konanie bolo v časti, týkajúcej sa nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území Senec, a teda v územnom obvode Okresného súdu Bratislava III vylúčené na samostatné konanie.“</p> <p>Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu z hľadiska zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie dotknutých právnych noriem s ústavou i dohovorom a konštatoval, že z neho nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Aplikácia citovaných právnych noriem relevantných vo vzťahu k otázke miestnej príslušnosti súdu uplatnená v napadnutom uznesení krajského súdu je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľná udržateľná, pričom krajským súdom vyvedené právne závery nemožno považovať za arbitrárne či svojvoľné. V posudzovanej veci krajský súd podľa záverov ústavného súdu zaujal ústavne akceptovateľný postoj ku všetkým podstatným otázkam nastoleným sťažovateľkou v priebehu konania. Iba nesúhlas sťažovateľky s aplikáciou ustanovenia § 11 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku ešte neznamená, že boli porušené jej práva podľa ústavy, listiny a dohovoru.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že:</p> <p><u>Základné práva sťažovateľky, podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 NcC 125/2014 z 18. decembra 2014 porušené neboli.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov	Ústavný súd Slovenskej republiky: IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 77/02, II. ÚS 653/2015, II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02, II. ÚS 653/2015, I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 241/07, II. ÚS 653/2015
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	príslušnosť - miestna

spisová značka	II. ÚS 34/2016
populárny názov	Potvrdenie reštrukturalizačného plánu bez vysporiadania sa s námietkami
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	13.09.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Úlohou reštrukturalizačného súdu je pôsobiť v procese reštrukturalizácie aktívne tak, aby reštrukturalizácia nemohla byť vnímaná ako proces účelového spolupôsobenia dlžníka a správcu (prípadne aj niektorých veriteľov) s cieľom vylúčiť významných veriteľov z rozhodovania a hlasovania.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ je ako veriteľ účastníkom reštrukturalizačného konania vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) vo veci dlžníka L., a.s. Napadnutým rozhodnutím došlo zo strany okresného súdu k potvrdeniu reštrukturalizačného plánu prijatého schvaľovacou schôdzou a k ukončeniu reštrukturalizácie dlžníka.
	Podstata námietok sťažovateľa spočívala v celkovej arbitrárnosti, resp. nedostatočnej odôvodnenosti napadnutého rozhodnutia. V konkrétnej sťažovateľ tvrdil, že okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žiadnym spôsobom nevysporiadal s (i) námietkami vznesenými voči reštrukturalizačnému plánu, (ii) žiadosťou sťažovateľa adresovanou správkyni o vysvetlenie jednotlivých ustanovení reštrukturalizačného plánu, (iii) trestným konaním vedeným voči osobám, ktoré v minulosti, ako aj v súčasnosti konajú, resp. konali za dlžníka pre poškodzovanie sťažovateľa ako dlžníkovho veriteľa,

	<p>(iv) odlišným posúdením niektorých pohľadávok zo strany konkurzného správcu a reštrukturalizačnej správkyne, resp. popretím sťažovateľových čiastočne judikovaných pohľadávok, (v) námietky zaujatosti spoločnosti I., s. r. o., resp. vyjadrenie účastníkov konania k týmto námietkam a (vi) nevytvorením samostatnej skupiny pre podriadenú pohľadávku spoločnosti I., s. r. o., pretože okresný súd napriek verejne dostupnej evidencii túto spriaznenú osobu neidentifikoval.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Ústavný súd sa už v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyjadril k charakteru reštrukturalizácie, ako aj k rozhodovaniu všeobecných súdov v reštrukturalizácii (napr. I. ÚS 200/2011, I. ÚS 311/2014, II. ÚS 455/2012). Nie je sporné, že reštrukturalizácia je šetrnejšia než konkurz. Kým konkurz má likvidačný charakter, podmienkou čo i len odporúčenia reštrukturalizácie správcom je zachovanie aspoň podstatnej časti prevádzky podniku dlžníka a predpoklad väčšieho rozsahu uspokojenia veriteľov dlžníka ako v prípade vyhlásenia konkurzu [§ 109 ods. 3 písm. c) a d) zákona o konkurze a reštrukturalizácii]. Reštrukturalizácia chráni dlžníka pred veriteľmi (nepripúšťajú sa exekúcie či výkon zabezpečovacích práv [§ 114 ods. 1 písm. b) a c) zákona o konkurze a reštrukturalizácii], čo však v konečnom dôsledku sleduje záujem všetkých veriteľov na vyššom rozsahu uspokojenia ich pohľadávok ako v prípade konkurzu.</p> <p>Všeobecný súd v reštrukturalizácii vystupuje ako strážca zákonnosti, ale aj spravodlivosti celého procesu reštrukturalizácie, pričom táto jeho úloha sa završuje rozhodovaním o potvrdení alebo zamietnutí plánu. Ústavný súd pritom už vo svojej rozhodovacej činnosti zvýraznil požiadavku na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania (napr. III. ÚS 72/2010), ako aj povinnosť súdu zohľadniť nespravodlivé dôsledky svojho rozhodnutia na účastníkov konania (napr. I. ÚS 26/2010). Samozrejme, platí, že obsah pojmu spravodlivosť je autonómny, a teda rôznymi subjektmi vnímaný odlišne. To isté platí aj v posudzovanej veci, keď to, čo sa javí spravodlivé sťažovateľovi, sa nemusí javiť ako spravodlivé ostatným veriteľom či dlžníkovi. Násť spravodlivú rovnováhu medzi oprávnenými záujmami jednotlivých veriteľov v reštrukturalizácii nie je jednoduché. To však neznamená, že všeobecný súd môže na túto úlohu rezignovať a aprobovať riešenie, ktoré sa síce javí ako spravodlivé, avšak len vo vzťahu k jednému veriteľovi, prípadne viacerým veriteľom, pričom vo vzťahu k ostatným veriteľom (pohľadávok rôznej výšky a rôznych právnych dôvodov) objektívne nevykazuje črty spravodlivého.</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že napadnuté rozhodnutie sa na svojich 3 stranách zaoberá chronológiou reštrukturalizačného konania, no neobsahuje jedinú zmienku o námietkach sťažovateľa uvedených v sťažnosti. Okresný súd len stroho konštatuje, že schvaľovacia schôdza reštrukturalizačný plán prijala, dlžník ako predkladateľ reštrukturalizačného plánu podal na okresný súd návrh na potvrdenie reštrukturalizačného plánu, pričom okresný súd nezistil žiadne dôvody na jeho zamietnutie.</p> <p>Je zákonnou povinnosťou okresného súdu, ktorý má právomoc rozhodnúť o potvrdení, ale aj o zamietnutí plánu, preskúmať konkrétne okolnosti reštrukturalizácie dlžníka vo väzbe na kritériá, ktoré ústia do zamietnutia plánu, a až v prípade ich absencie rozhodnúť o potvrdení plánu. Rozhodnutie súdu sa pritom musí opierať o konkrétne zistenia a skutkové okolnosti reštrukturalizácie, pričom v súdenom prípade táto povinnosť bola zvýraznená tým, že sťažovateľ pred potvrdením plánu jeho obsah namietal, správkyňu a okresný súd žiadal o vysvetlenie jeho obsahu a podal podnet na jeho neschválenie, čím poskytol okresnému súdu priestor na vyrovnanie sa s týmito námietkami. Napadnuté rozhodnutie okresného súdu je však v tomto smere povrchné, neodpovedajúce na žiadne z nastolených otázok a nepreskúmateľné. Rozhodnutie o potvrdení reštrukturalizačného plánu má zároveň rýdzo formalistický charakter, keď okresný súd plán formálne prijatý na schvaľovacej schôdzi potvrdil, materiálna stránka predmetnej reštrukturalizácie však ostala mimo jeho pozornosti.</p> <p>Zákonné kritériá pre zamietnutie plánu vylučujú, aby postavenie súdu rozhodujúceho o potvrdení plánu bolo pasívne, obmedzujúce sa na jednoduché konštatovanie, že „dôvody na zamietnutie plánu zistené neboli“. Naopak, úlohou reštrukturalizačného súdu je pôsobiť v procese reštrukturalizácie aktívne tak, aby</p>

	<p>reštrukturalizácia nemohla byť vnímaná ako proces účelového spolupôsobenia dlžníka a správcu (prípadne aj niektorých veriteľov) s cieľom vylúčiť významných veriteľov z rozhodovania a hlasovania.</p> <p>Napadnuté rozhodnutie okresného súdu tieto kritériá nenapĺňa. V ďalšom konaní bude okresný súd viazaný vysloveným právnym názorom ústavného súdu a jeho povinnosťou bude ústavne konformným, presvedčivým a hlavne spravodlivým (z pohľadu všetkých veriteľov) spôsobom vysporiadať sa s danosťou, prípadne s absenciou zákonných dôvodov na zamietnutie plánu. Ústavnému súdu totiž pre nedostatok právomoci neprislúcha zaujať konečné stanovisko k nastoleným právnym otázkam súvisiacim s predmetom súdnej ochrany, ktoré spočívajú v rovine podústavného práva.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica porušené boli.</u> <u>Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u> <u>Okresný súd Banská Bystrica je povinný uhradiť sťažovateľke trovy konania.</u> <u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	Ústavný súd Slovenskej republiky: I. ÚS 311/2014, I. ÚS 200/2011, I. ÚS 311/2014, II. ÚS 455/2012, III. ÚS 72/2010, I. ÚS 26/2010
súvisiace právne predpisy	zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov
kľúčové slová	konkurz a reštrukturalizácia / vyrovanie - reštrukturalizácia rozhodnutie - odôvodnenie

spisová značka	II. ÚS 118/2016
populárny názov	Dvojčlenný veriteľský výbor v reštrukturalizácii
sudca spravodajca	Ľudmila Gajdošíková
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	10.08.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Sťažovateľ v zásade nemôže namietať protiústavnosť postupu konajúceho súdu, ktorý vyvodzuje právne dôsledky zo stavu, ktorý v relevantnej miere vyvolal sám svojím konaním. V závislosti od okolností konkrétneho prípadu, nemožno vopred vylúčiť taký výklad príslušných ustanovení zákona č. 7/2005 Z. z., ktorý by akceptoval dvojčlenný veriteľský výbor v reštrukturalizácii.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ sa v pozícii navrhovateľa domáhal povolenia reštrukturalizácie dlžníka D., s.r.o. V priebehu reštrukturalizácie klesol počet členov veriteľského výboru pod zákonom ustanovenú hranicu troch členov. Sťažovateľ (ako spriaznený veriteľ) oznámil, že odstupuje z funkcie člena veriteľského výboru, aj ďalší veriteľ – Slovenská republika prostredníctvom krajského súdu (justičnej pokladnice) oznámil, že došlo k úhrade vymáhanej pohľadávky, z dôvodu čoho už nie účastníkom reštrukturalizačného konania a nemôže byť ani členom veriteľského výboru. Vzhľadom na plynúce zákonné lehoty sa konalo zasadnutie veriteľského výboru v dvojčlennom zložení (A., s.r.o. a F., s.r.o.) a výbor schválil predložený plán. Následne schvaľovacia schôdza jednomyselne schválila predložený reštrukturalizačný plán dlžníka. Okresný súd návrh dlžníka na schválenie reštrukturalizačného plánu zamietol, na základe odvolania podaného správcom krajský súd napadnutým uznesením uznesenie okresného

	<p>súdu potvrdil.</p> <p>Z odôvodnenia uznesenia okresného súdu vyplýva, že okresný súd zamietol reštrukturalizačný plán pre absenciu obligatórných obsahových náležitostí a tiež z dôvodu, že neboli dodržané procesné podmienky týkajúce sa prípravy a hlasovania. Krajský súd sa v napadnutom uznesení z 29. septembra 2015 nestotožnil so záverom okresného súdu, že reštrukturalizačný plán nie je dostatočne určitý. Napriek tomu však potvrdil uznesenie okresného súdu, keďže sa stotožnil s jeho záverom, že neboli dodržané procesné podmienky prípravy a hlasovania o pláne.</p> <p>Krajský súd v napadnutom uznesení dospel k záveru, že v procese prípravy reštrukturalizačného plánu bola vada, ktorá spočívala v tom, že plán nebol schválený veriteľským výborom podľa § 144 zákona č. 7/2005 Z. z., keďže tento veriteľský orgán nebol platne kreovaný. Podľa krajského súdu počet členov veriteľského výboru klesol pod 3, preto s poukazom na § 127 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. zanikla jeho pôsobnosť. Tieto právne závery a úvahy uviedol aj okresný súd v uznesení z 22. júna 2015, pričom považoval za rozhodujúce, že k uvedenému stavu – zníženiu členov veriteľského výboru pod počet 3 – došlo zo subjektívnych dôvodov – odstúpením sťažovateľa podľa § 127 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. Poukázal tiež na to, že veriteľský výbor je orgánom, ktorý si veritelia prihlásených pohľadávok volia na účely výkonu svojich práv a ktorý má zákonom predpísaný počet členov, preto neakceptoval ten výklad predkladateľa plánu (správcu), že súhlasné hlasovanie dvoch členov veriteľského výboru je dostatočné, keďže ide o potrebné kvórum na prijatie rozhodnutia pri trojčlennom veriteľskom výbore.</p> <p>Sťažovateľ v sťažnosti spochybňoval v prvom rade právny názor, že spriaznený veriteľ sa nemôže stať členom veriteľského výboru zo zákona na základe § 127 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. Podľa sťažovateľa uvedené obmedzenie týkajúce sa spriaznených veriteľov zavedené zákonom č. 348/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 348/2011 Z. z.“), sa malo týkať len voľby za člena veriteľského výboru na schôdzi veriteľov. Uvedený zákon však podľa sťažovateľa ponechal spriazneným veriteľom právo stať sa členmi veriteľského výboru na základe zákona (ex lege) alebo rozhodnutím súdu.</p> <p>V druhom rade sťažovateľ nesúhlasil so záverom krajského súdu a okresného súdu, že veriteľský výbor nebol riadne zvolený, keďže mal len dvoch členov, preto jeho pôsobnosť zanikla. Rovnako tak spochybňoval záver konajúcich súdov, podľa ktorého ak o návrhu reštrukturalizačného plánu hlasoval dvojčlenný veriteľský výbor, je potrebné konštatovať, že tento návrh nebol schválený.</p> <p>V tejto súvislosti poukázal sťažovateľ na to, že „v dobrej viere“ a „ústretovo“ odstúpil z funkcie člena veriteľského výboru. Následne opakovane žiadal, aby ho okresný súd určil za člena veriteľského výboru, čo však okresný súd neurobil. Sťažovateľ argumentoval tým, že v situácii objektívnej nemožnosti doplniť veriteľský výbor, prípadne v situácii, ak bola možnosť doplniť veriteľský výbor okresný súd nepostupoval podľa § 127 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. „striktnie trvať na 3. členovi veriteľského výboru... je prílišný formalizmus...“.</p> <p>Výklad konajúcich súdov vylučuje podľa sťažovateľa reštrukturalizáciu dlžníkov, ktorí majú práve dvoch nespriaznených veriteľov.</p> <p>Sťažovateľ tiež argumentoval tým, že pri trojčlennom veriteľskom výbore predstavujú dvaja členovia potrebnú väčšinu na platné rozhodnutie, preto pri súhlasnom hlasovaní dvoch členov veriteľského výboru pri absencii tretieho člena je potrebné považovať návrh reštrukturalizačného plánu za schválený.</p> <p>Podľa sťažovateľa tiež nie je zrejmé, záujmy akých veriteľov chránil okresný súd a krajský súd, keď v čase ich rozhodovania všetci veritelia oprávnení hlasovať, hlasovali za reštrukturalizačný plán.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Ústavný súd už uviedol (II. ÚS 455/2012), že zo znenia § 154 zákona č. 7/2005 Z. z. vyplýva, že pri rozhodovaní o potvrdení alebo zamietnutí reštrukturalizačného plánu je úlohou súdu hodnotiť, či bol dodržaný zákonný postup pri tvorbe a schvaľovaní reštrukturalizačného plánu (formálne hľadisko). Zákonodarca však vyžaduje, aby súd hodnotil aj to, či porušenie pravidiel tvorby a schvaľovania reštrukturalizačného plánu malo nepriaznivý vplyv na niektorého</p>

z účastníkov plánu, či sa neposkytujú osobitné výhody niektorému účastníkovi plánu alebo či plán nie je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov. Na základe uvedeného možno teda konštatovať, že zákonodarcu vyžaduje, aby súd hodnotil aj to, či reštrukturalizačný plán predstavuje také riešenie úpadku dlžníka alebo jeho hrozby, ktoré je primerané, spravodlivé, férové, adekvátne a pod. (materiálne hľadisko).

Tak pre konkurz, ako aj pre reštrukturalizáciu platia určité pravidlá, ktoré sú pre ich začatie, priebeh a výsledok určujúce a nezastupiteľné a ktorými je povinný riadiť sa príslušný konkurzný či reštrukturalizačný súd, správca a veriteľský výbor (v širšom zmysle aj všetci účastníci konania). Tieto pravidlá vymedzuje pod názvom „Základné zásady“ aj prvá časť zákona č. 7/2005 Z. z.

Procesným (formálnym) aspektom schvaľovania reštrukturalizačného plánu je aj rozhodovanie veriteľského výboru o schválení alebo zamietnutí predloženého návrhu reštrukturalizačného plánu podľa § 144 zákona č. 7/2005 Z. z.

Ústavný súd vyššie uvedený právny záver krajského súdu a okresného súdu nepovažoval za arbitrárny a ani za výsledok formalistickej aplikácie príslušných ustanovení zákona č. 7/2005 Z. z. Krajský súd v spojení s okresným súdom uviedli vo svojich rozhodnutiach také odôvodnenia, ktoré tvoria adekvátne podklad pre právny záver, na základe ktorého zamietli reštrukturalizačný plán. Právny záver krajského súdu v spojení s okresným súdom takto nie je ani zjavné neodôvodnený, preto je potrebné považovať ho za ústavne udržateľný.

V prerokúvanej veci nebolo sporné, že návrh reštrukturalizačného plánu bol schválený členskou schôdzou veriteľov a 30. apríla 2015 aj na zasadnutí veriteľského výboru v dvojčlennom zložení. Krajský súd v spojení s okresným súdom považoval za rozhodujúce, že tento stav vznikol v dôsledku subjektívnych okolností – prejavu vôle sťažovateľa. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ 27. marca 2015 odstúpil z funkcie člena veriteľského výboru, takto obstojí záver okresného súdu, že k zníženiu počtu členov veriteľského výboru došlo zo subjektívnych dôvodov. Tento záver obstojí o to viac, že nemožnosť doplniť veriteľský výbor o tretieho člena bola spôsobená aj späťvzatím prihlášky Justičnej pokladnice, teda ďalším (dispozitívnym) procesným úkonom veriteľa. Ústavný súd považoval túto okolnosť za relevantnú – ak v dôsledku procesných úkonov – prejavov vôle veriteľov, účastníkov reštrukturalizačného konania vznikne bezprostredne alebo v reťazení príčin taký skutkový stav, s ktorým zákon spája určité dôsledky, hoci aj potenciálne nevýhodné pre veriteľov – pre tých, ktorí príslušné prejavy vôle vykonali, a aj pre tých, ktorí takéto prejavy vôle nevykonali, je ústavne akceptovateľné, ak reštrukturalizačný súd vyvodí z uvedeného skutkového stavu príslušné právne dôsledky, v tomto prípade spočívajúce v konverzii reštrukturalizácie na konkurz. Bez presvedčivých dôvodov nie je dôvod takýto postup súdu považovať za prejav formalistickej aplikácie zákona č. 7/2005 Z. z. Je potrebné prihliadnuť aj na povahu veriteľa – účastníka reštrukturalizačného konania, ktorý príslušný procesný úkon robí. V tomto prípade uvedené prejavy vôle vykonal jednak sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, a tiež aj Justičná pokladnica (krajský súd) – teda subjekty, ktorým možno bez ďalšieho pripočítať znalosť právnych dôsledkov určitých procesných úkonov v konaní, a to aj potenciálnych. Prejav vôle sťažovateľa je navyše v rozpore s jeho deklarovaným postojom, podľa ktorého sa považoval za člena veriteľského výboru zo zákona (ex lege). V tejto súvislosti ústavný súd pripomenul zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“, ktorá zdôrazňuje aj vlastné pričinenie sťažovateľa o ochranu svojich práv, keď požaduje, aby aj sťažovateľ počas trvania celého súdneho konania sledoval svoje subjektívne práva a robil také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu. Z uvedeného dôvodu sťažovateľ v zásade nemôže namietat protiústavnosť postupu konajúceho súdu, ktorý vyvodzuje právne dôsledky zo stavu, ktorý v relevantnej miere vyvolal sám svojím konaním.

Sťažovateľ neargumentoval tým, že jeho odstúpenie z veriteľského výboru sa udialo konaním v omyle, pod vplyvom zneužitia, nátlaku, pod vplyvom nejakého sľubu, výhody a pod., preto sa nejaví byť relevantné, že bezprostredne po odstúpení sa opakovane dožadoval, aby ho okresný súd určil za člena veriteľského výboru.

Vzhľadom na uvedené okolnosti prípadu sa nejaví byť relevantná argumentácia

	<p>sťažovateľa, podľa ktorej právny záver konajúcich súdov vylučuje, aby sa právne vzťahy dlžníka (úpadcu), ktorý má práve dvoch nespriaznených veriteľov, usporiadali v reštrukturalizačnom konaní. V závislosti od okolností konkrétneho prípadu, podľa ústavného súdu nemožno vopred vylúčiť taký výklad príslušných ustanovení zákona č. 7/2005 Z. z., ktorý by akceptoval dvojčlenný veriteľský výbor v reštrukturalizácii. V tomto prípade ústavný súd (a ani konajúce všeobecné súdy, pozn.), takéto okolnosti neidentifikovali.</p> <p>Vzhľadom na odstúpenie sťažovateľa z veriteľského výboru okresný súd v uznesení z 22. júna 2015 a krajský súd v napadnutom uznesení z 29. septembra 2015 nezaujali stanovisko k tomu, či sťažovateľ bol členom veriteľského výboru ex lege na základe § 127 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. Z uvedeného dôvodu je bez právneho významu, aby ústavný súd reagoval na argumentáciu sťažovateľa v sťažnosti týkajúcu sa jeho členstva ako spriazneného veriteľa vo veriteľskom výbore.</p> <p>Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie okresného súdu z 20. októbra 2015, ktorým okresný súd zastavil reštrukturalizačné konanie, začal konkurzné konanie a vyhlásil konkurz na majetok dlžníka – toto rozhodnutie a na to nadväzujúce rozhodnutia (výroky) sú dôsledkom zamietnutia reštrukturalizačného plánu reštrukturalizačným súdom. Ak nie je spochybnená ústavná udržateľnosť zamietnutia reštrukturalizačného plánu, nemožno spochybníť ani rozhodnutie, ktoré je jeho bezprostredným a obligatónym dôsledkom.</p> <p>Ústavný súd nezistil ani také skutočnosti, ktoré by naznačovali možné porušenie základného práva sťažovateľa na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a ekvivalentného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a taktiež ani porušenie základných práv podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 20 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosti sťažovateľky nevyhovel.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	Ústavný súd Slovenskej republiky: II. ÚS 71/97, IV. ÚS 147/08, IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012, II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02, I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09, II. ÚS 455/2012, I. ÚS 200/2011, II. ÚS 273/2012
súvisiace právne predpisy	zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov
klúčové slová	konkurz a reštrukturalizácia / vyrovnanie - reštrukturalizácia legitimácia - vecná princíp a zásady (zjednotenie pojmov)-princíp rovnosti arbitrárnosť legitimácia - aktívna práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu - právo na spravodlivý proces práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu - právo na rovnosť účastníkov v konaní práva a slobody – základné ľudské práva a slobody - právo vlastniť majetok práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu - právo na súdnu ochranu výklad (interpretácia)-formalistický

Nález - priet'ahy:

spisová značka	II. ÚS 876/2014
populárny názov	Priet'ahy v konaní
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	08.09.2016
dotknuté články ústavy	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2

a medzinárodných zmlúv	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Všeobecný súd zodpovedá za adekvátne a účelné využitie procesných prostriedkov, ktoré mu na tento účel zákon zveruje, aj vo vzťahu k súdnemu znalcovi.
skutkový stav a základné fakty	Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní „o zrušení a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti“, ktoré sa začalo v roku 1998 dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľa (ktorý je v napadnutom konaní navrhovateľom) na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Ústavný súd už (vo vzťahu k odporcovi v posudzovanom konaní) svojím nálezhom č. k. II. ÚS 405/2012-28 z 25. apríla 2013 vyslovil porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v napadnutom konaní a prikázal okresnému súdu konať v danej veci bez prietahov.
z odôvodnenia	<p>Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka konania a postup súdu. Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatoval, že rozhodovanie o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti môže predstavovať určitý stupeň zložitosti súvisiaci s nutnosťou vykonania znaleckého dokazovania, avšak doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania nemožno pripísať iba na vrub faktickej náročnosti prerokovávanej veci. Po právnej stránke možno danú vec považovať za štandardnú, nijako sa nevymykajúcu bežnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.</p> <p>2. K predĺženiu napadnutého konania prispel aj samotný sťažovateľ, resp. jeho právny zástupca v napadnutom konaní pred všeobecným súdom najmä tým, že sa opakovane nezúčastňoval na nariadených pojednávaniach. Faktom je, že svoju neúčast' na nariadených pojednávaniach ospravedlnil, avšak za takýchto okolností si musel uvedomiť, že dochádza k predlžovaniu konania. Okrem toho sťažovateľ (jeho právny zástupca) v napadnutom konaní nebol vždy súčinnosťný, keďže na výzvy súdu nereagoval vždy riadne a včas. Na uvedené správanie sťažovateľa ústavný súd nemohol neprihliadnuť pri úvahe o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a predovšetkým poukázal na to, že celkové trvanie predmetného konania (bez prerušenia) už 18 rokov, je už samo osebe neprimerané, pričom ústavný súd už svojím nálezhom č. k. II. ÚS 405/2012-28 z 25. apríla 2013 vyslovil (vo vzťahu k odporcovi) porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a prikázal okresnému súdu konať v danej veci bez prietahov. Okresný súd už po uvedenom rozhodnutí ústavného súdu bol iba krátkodobo nečinný (napr. od 14. januára 2013 do 5. júna 2013), ale podľa názoru ústavného súdu v období po 25. apríli 2013 bolo napadnuté konanie poznačené neefektívnou činnosťou okresného súdu.</p> <p>Podpredsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení uvádza, že prietahy v danom konaní neboli zapríčinené nečinnosťou súdu, ale výlučne oneskoreným dodaním znaleckého posudku znaleckou organizáciou - Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, čo súd v rámci svojich obmedzených možností riešil uložením poriadkovej pokuty.</p> <p>Okresný súd až po uplynutí viac ako 7 mesiacov po uplynutí riadnej lehoty na vyhotovenie znaleckého posudku, znaleckému ústavu uložil poriadkovú pokutu. Okresný súd v tomto prípade nevyužil dôsledne a včas prostriedky nápravy, ktoré k dispozícii mal podľa aktuálnych procesných predpisov, pričom všeobecný súd zodpovedá za adekvátne a účelné využitie procesných prostriedkov, ktoré mu na tento účel zákon zveruje (vrátane poriadkových opatrení v zmysle § 53 Občianskeho súdneho poriadku - v tom čase účinného, pozn.) aj vo vzťahu k súdnemu znalcovi. Všeobecný súd v rozsahu svojej právomoci nesie zodpovednosť aj za zabezpečenie efektívneho postupu znalca. Uvedená neefektívna činnosť okresného súdu by však sama osebe nemusela</p>

	nadobudnúť charakter zbytočných prietáhov, avšak v kontexte neobvykle dlhého trvania napadnutého konania (18 rokov) a v kontexte viac ako 8-ročnej predchádzajúcej nečinnosti už nie je ospravedlniteľná. Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Okresný súd Bratislava II porušil základné právo sťažovateľa, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.</u> <u>Sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 8 500 € a úhradu trov právneho zastúpenia.</u> <u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	prietahy v konaní

spisová značka	II. ÚS 704/2015
populárny názov	Prietahy v konaní
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	10.08.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Ústavný súd nečinnosť súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu, tak ako to je v prípade prerušenia konania, neposudzuje v zásade ako zbytočné prietahy v súdnom konaní.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka vystupuje v procesnom postavení žalovanej v 2. rade v konaní „o vypratanie nehnuteľností a zákaze užívania nehnuteľností“ neskôr zmenené na „o úhradu dlžného nájomného a náhrada škody“ vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda, ktoré prebieha 18 rokov.
z odôvodnenia	Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka konania a postup súdu. V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa. 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd vo vzťahu k posudzovanému konaniu akceptoval, že po faktickej stránke ide o veľmi zložitú vec. Faktická zložitost' spočíva najmä v tom, že existovala úzka väzba s paralelne prebiehajúcim konaním, pričom bez právoplatného ukončenia uvedenej súvisiacej veci nebolo možné v napadnutom konaní pokračovať. Skutkové posúdenie veci si vyžadovalo úzko odborné poznatky o danej záležitosti, teda vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia znaleckého dokazovania. Okrem uvedeného možno aj pre opakované upresňovanie, menenie a doplňovanie svojho žalobného návrhu navrhovateľmi posudzovanú vec po skutkovej stránke kvalifikovať ako zložitú. Po právnej stránke možno danú vec považovať za štandardnú, nijako sa nevymykajúcu bežnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. 2. Sťažovateľka sa stala účastníčkou napadnutého konania 23. februára 2009. V jej prípade došlo k procesnoprávnemu nástupníctvu (sukcesii), teda k zmene doterajšieho účastníka konania na strane odporcu, a to na základe univerzálnej sukcesie (titulom dedičských práv) vstúpila sťažovateľka v zmysle návrhu navrhovateľov do predmetného konania v tom štádiu, v akom sa nachádzalo pred zmenou účastníkov konania. V prípade sťažovateľky teda nedošlo k vzniku nového procesnoprávneho vzťahu, ale k sukcesii do už existujúceho

	<p>procesnoprávneho vzťahu. Aj s prihliadnutím na tento záver ústavný súd nemal pochybnosť, že sťažovateľka môže uplatňovať právo na konanie bez zbytočných prietáhov aj pre štádium konania, ktoré predchádzalo tejto zmene, avšak ústavný súd za týchto okolností v rámci druhého kritéria skúmal aj správanie právnej predchodkyne (pôvodnej odporkyne) v napadnutom konaní a dospel k záveru, že dĺžka napadnutého konania bola vyvolaná sčasti aj správaním právnej predchodkyne (jej právnej zástupkyne) sťažovateľky, ktoré minimálne sedem mesiacov nespolupracovali s okresným súdom, pretože nepreberali zásielky od okresného súdu. Na dĺžku napadnutého konania mala negatívny vplyv aj skutočnosť, že okresný súd bol o úmrtí pôvodnej odporkyne informovaný až 11. februára 2009, hoci k jej úmrtiu došlo 5. júna 2006.</p> <p>Na uvedené správanie právnej predchodkyne sťažovateľky a najmä jej právnej zástupkyne, ale aj samotnej sťažovateľky ústavný súd nemohol neprihliadnuť pri úvahe o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.</p> <p>3. Ústavný súd konštatoval, že takmer dvadsaťročné celkové trvanie napadnutého konania je už samo osebe neprimerané, aj keď na strane okresného súdu minimálne 10 rokov existovala tolerovateľná prekážka jeho postupu, ktorá spočívala jednak v prerušenom konaní (počas ktorého okresný súd pravidelne sledoval stav súvisiaceho konania sp. zn. 4 C 204/96) a tiež v tom, že okresný súd z dôvodu využitia právnych prostriedkov nápravy účastníkmi konania nemal k dispozícii predmetný spis. Podľa konštantnej judikatúry pritom ústavný súd nečinnosť súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu, tak ako to je v prípade prerušenia konania, neposudzuje v zásade ako zbytočné prietahy v súdnom konaní.</p> <p>Okresný súd síce využil aj prostriedky nápravy (poriadkové pokuty) za obštrukčné postupy a urážlivé podania navrhovateľov, avšak nebol už celkom dôsledný pri nečinnosti a nekorektnom postupe ustanovených znalcov, pričom všeobecný súd zodpovedá za adekvátne a účelné využitie procesných prostriedkov, ktoré mu na tento účel zákon zveruje (vrátane poriadkových opatrení v zmysle § 53 Občianskeho súdneho poriadku - v tom čase účinného, pozn.), aj vo vzťahu k súdnemu znalcovi. Všeobecný súd v rozsahu svojej právomoci nesie zodpovednosť aj za zabezpečenie efektívneho postupu znalca.</p> <p>Okresný súd ani v tomto prípade nevyužil prostriedky nápravy, ktoré k dispozícii mal podľa aktuálnych procesných predpisov, a preto určitým spôsobom prispel k tomu, že dĺžku napadnutého konania už z pohľadu čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru nebolo možné tolerovať. Uvedená neefektívna činnosť okresného súdu by sama osebe nemusela nadobudnúť charakter zbytočných prietáhov, avšak v kontexte neobvykle dlhého trvania napadnutého konania už nie je ospravedliteľná.</p> <p>Obranu predsedníčky súdu, podľa ktorej k predĺženiu napadnutého konania došlo aj vzhľadom na „niekoľkoročnú nadmernú zaťaženosť súdu“ (ktorú aj zdokladovala), ani v tejto veci nebolo možné akceptovať. Skutočnosť, že okresný súd mal personálne problémy, ktoré objektívne nedokázal riešiť, nemôže byť pripočítaná na ľarchu účastníka konania a nemá povahu okolností, ktoré by vylučovali zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že:</p> <p><u>Okresný súd Dunajská Streda porušil základné právo sťažovateľky, aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie v sume 2 500 € a úhradu trov právneho zastúpenia.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	
<p>súvisiace právne predpisy</p>	
<p>klúčové slová</p>	<p>prietahy v konaní - pri prerušení konania prietahy v konaní - neefektívny postup prietahy v konaní - právna a faktická zložitnosť veci</p>

Uznesenie:

spisová značka	II. ÚS 533/2016
populárny názov	Príslušnosť súdu pri predbežnom opatrení
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	30.06.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 26 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 26 ods. 4 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 17 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 17 ods. 4 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 38 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 10 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 10 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	V zmysle § 105 ods. 1 OSP súd skúma miestnu príslušnosť podľa § 84 OSP (tzv. všeobecnú miestnu príslušnosť) iba v prípade, ak navrhovateľ vystupuje v rôznych veciach opätovne ako navrhovateľ alebo ak miestnu príslušnosť namieta odporca. Ak nie sú splnené podmienky na skúmanie miestnej príslušnosti, teda ak ju súd neskúma, má to zároveň za následok, že jej prípadný nedostatok je zo zákona zhojený. Pôvodne miestne nepríslušný súd sa tým zo zákona stáva (a naďalej je) miestne príslušným pre celé konanie.
skutkový stav a základné fakty	Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj podľa čl. 17 ods. 1 a 4, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 276/2013 z 24. mája 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 223/2013 z 30. júla 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplývalo, že proti sťažovateľke v procesnom postavení odporkyne v konaní pred Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) vedenom pod sp. zn. 16 C 29/2013 sa navrhovateľ domáhal nariadenia predbežného opatrenia. Okresný súd uznesením sp. zn. 16 C 29/2013 z 28. marca 2013 návrh navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 16 C 29/2013 z 28. marca 2013 podal navrhovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmenil a nariadil predbežné opatrenie. Proti označenému uzneseniu krajského súdu, ktorým bolo nariadené predbežné opatrenie, podala sťažovateľka dovolanie z dôvodov podľa § 237 písm. f) a písm. g) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Najvyšší súd ako dovolací súd uznesením sp. zn. 6 Cdo 223/2013 z 30. júla 2014 dovolanie sťažovateľky ako neprípustné odmietol.

<p>z odôvodnenia</p>	<p>II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 ústavy a podľa čl. 17 ods. 1 a 4, čl. 36 ods. 1, čl. 38 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Co 276/2013 z 24. mája 2013</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že nemá právomoc preskúmať napadnuté uznesenie krajského súdu, pretože ho z uvedených hľadísk preskúmal najvyšší súd na základe dovolania sťažovateľky, hoci išlo o procesné uznesenie, ktorým najvyšší súd dovolanie odmietol.</p> <p><u>Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorá smeruje proti napadnutému uzneseniu krajského súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, odmietol.</u></p> <p>II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 listiny uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 223/2013 z 30. júla 2014</p> <p>Zo sťažnosti predovšetkým vyplývalo tvrdenie sťažovateľky o porušení jej základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Toto tvrdenie bolo založené na sťažnostnej argumentácii, podľa ktorej jej bola odopretá súdna ochrana v konaní o nariadenie predbežného opatrenia tým, že vo veci nerozhodol zákonný sudca, t. j. sudca vecne a miestne príslušného súdu, keďže prvostupňový súd nebol podľa jej názoru miestne príslušný, pretože podľa miesta jej sídla bol miestne príslušným súdom Okresný súd Bratislava II.</p> <p>Ústavný súd v zhode s najvyšším súdom konštatoval, že v dôsledku procesnej situácie, ktorú konštruuje hypotéza právnej normy [v zmysle § 105 ods. 1 OSP súd skúma miestnu príslušnosť podľa § 84 OSP (tzv. všeobecnú miestnu príslušnosť) iba v prípade, ak navrhovateľ vystupuje v rôznych veciach opätovne ako navrhovateľ alebo ak miestnu príslušnosť namieta odporca. Ak nie sú splnené podmienky na skúmanie miestnej príslušnosti, teda ak ju súd neskúma, má to zároveň za následok, že jej prípadný nedostatok je zo zákona zhojený. Pôvodne miestne nepríslušný súd sa tým zo zákona stáva (a naďalej je) miestne príslušným pre celé konanie] nemožno považovať za vadný postup súdov v základnom konaní (okresného súdu a krajského súdu), pretože ten bol až do právoplatného skončenia konania o nariadenie predbežného opatrenia súladný so zákonom. Za konštrukcie platnej právnej úpravy (§ 75 ods. 8 OSP zavedený zákonom č. 384/2008 Z. z. a účinný od 15. októbra 2008) sa sťažovateľka dozvedela o priebehu konania (a teda aj o tvrdenej vade miestnej nepríslušnosti okresného súdu) až v okamihu, kedy jej bolo doručené uznesenie odvolacieho súdu o nariadení predbežného opatrenia, ktoré týmto okamihom nadobudlo právoplatnosť aj vykonateľnosť (4. júna 2013).</p> <p>V danom prípade boli podľa názoru ústavného súdu tieto zákonné limity ustanovené v § 75 ods. 6 a 8 OSP na vydanie predbežného opatrenia rešpektované.</p> <p>Ak teda v danej veci súdy o návrhu navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia rozhodli bez nariadenia pojednávania a pokiaľ sťažovateľke nedoručili návrh na nariadenie predbežného opatrenia pred jeho nariadením a rozhodli o nariadení predbežného opatrenia bez vyjadrenia ostatných účastníkov, zodpovedá ich procesný postup uvedeným ustanoveniam zákona. Keďže súd prvého stupňa návrh na nariadenie predbežného opatrenia odmietol, nebolo povinnosťou súdov oboznámiť sťažovateľku s návrhom. Postup súdov, ktorý bol v súlade so zákonom, nemohol viesť k porušeniu základného práva sťažovateľky (dovolateľky) na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny, a tým k odňatiu možnosti sťažovateľky konať pred súdom.</p> <p>Ústavný súd poznamenal, že v preskúmvanej veci námietka sťažovateľky („v konaní na prvom stupni rozhodoval miestne nepríslušný súd... čím bolo Sťažovateľovi odňaté právo oboznámiť sa s návrhom Navrhovateľa...“) sa dotýka ústavnoprávneho rozmeru súčasnej právnej úpravy postupu súdu pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v prípade, ak predbežné opatrenie nariadi až odvolací súd. K tomu totiž v praxi dochádza (a tak to bolo aj vo veci sťažovateľky, pozn.) bez akejkoľvek predchádzajúcej účasti odporcu na konaní o nariadení predbežného opatrenia, ak bol návrh na jeho nariadenie zamietnutý alebo odmietnutý súdom prvého stupňa [a teda aj bez možnosti namietat miestnu príslušnosť pri prvom úkone, ktorý odporcovi</p>
----------------------	---

(sťažovateľke) patrí].

Skúmanie ústavnej konformity právnej úpravy z hľadiska zásahu do procesných práv účastníka konania, voči ktorému predbežné opatrenie smeruje, však presahuje rámec konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd je oprávnený o nej meritórne rozhodnúť len v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 ústavy (v obdobnej veci rozhodol Ústavný súd Českej republiky nálezom PL. ÚS 16/09 z 19. januára 2010). Ústavný súd na podporu uvedeného záveru poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že „každé konanie pred ústavným súdom možno začať len ako samostatné konanie a len na návrh oprávnených subjektov, a preto žiadne z nich nemôže tvoriť súčasť iného druhu konania pred ústavným súdom a na základe jeho vlastného rozhodnutia. Ústavná a zákonná úprava konaní pred ústavným súdom ich preto koncipuje výlučne ako samostatné konania a nepripúšťa možnosť uskutočniť ich aj v rámci a ako súčasť iného druhu konania (konaní) pred ústavným súdom“ (II. ÚS 66/01, tiež II. ÚS 184/03, III. ÚS 184/06, IV. ÚS 314/07). Z citovaného okrem iného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemôže ústavný súd uplatniť právomoc, ktorou disponuje v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy.

Nad rámec uvedeného záveru ústavný súd poznamenal, že v rámci novej právnej úpravy zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (týmto zákonom sa zrušuje Občiansky súdny poriadok) s účinnosťou od 1. júla 2016 už pri úprave nariadenia neodkladného opatrenia v § 329 ods. 1 umožňuje protistrane vyjadriť sa k odvolaniu a k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ak rozhoduje odvolací súd o odvolaní proti uzneseniu o zamietnutí neodkladného opatrenia.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 223/2013 z 30. júla 2014

Sťažovateľka v sťažnosti namietala, že „v odvolacom konaní rozhodovali vylúčení sudcovia, pretože títo prejedikovali, že sa Sťažovateľ dopustil obzvlášť závažného neoprávneného zásahu do osobnostných práv Navrhovateľa...“. Tým podľa jej tvrdenia došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z relevantnej časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že dovolací súd v súvislosti s touto námietkou sťažovateľky zdôraznil, že „opodstatnenou nebola ani dovolacia námietka odporkyne o rozhodovaní vylúčenými sudcami v odvolacom konaní, ktorú odôvodňovala tým, že odvolací súd prejedikoval jej neoprávnený zásah do osobnostných práv navrhovateľa. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia (str. 19) výslovne uviedol, že vydanie predbežného opatrenia v tejto veci nemožno v žiadnom prípade chápať ako prejedikovanie rozhodnutia vo veci samej, nakoľko po riadne vykonanom dokazovaní môžu byť preukázané iné skutočnosti, na základe ktorých môže súd dospieť k inému záveru, než pri nariadení tohto predbežného opatrenia. Okrem toho v zmysle § 14 ods. 3 O. s. p. dôvodom na vylúčenie sudcu nemôžu byť okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci, teda ani jeho skutkové a právne závery, právne uvažovanie, argumentácia a celkový spôsob odôvodnenia rozhodnutia.“

Ústavný súd považoval citovanú časť argumentácie najvyššieho súdu obsiahnutú v napadnutom uznesení k tejto námietke sťažovateľky za ústavne akceptovateľnú o to viac, že je konformná s právnymi názormi vyslovenými v doterajšej judikatúre ústavného súdu (IV. ÚS 82/09, IV. ÚS 257/2010, IV. ÚS 338/2013). Základom vylúčenia sudcu, ako to vyplýva z už uvedeného § 14 ods. 1 OSP, môžu byť len objektívne existujúce zákonné dôvody, nie však domnienka účastníka o možnej neobjektívnosti sudcov.

Ústavný súd tiež pripomenul, že nariadenie predbežného opatrenia má dočasný (predbežný) charakter. Pri nariaďovaní predbežného opatrenia prevláda požiadavka rýchlosti nad požiadavkou úplnosti skutkových zistení. V dôsledku toho sa tu nezisťujú všetky tie skutočnosti, ktoré má mať súd zistené pred vydaním konečného rozhodnutia o veci. Právna úprava síce výslovne neupravuje, ako má súd postupovať pri zisťovaní skutkového základu pre vydanie predbežného opatrenia, avšak § 75 ods. 6 OSP dáva zreteľne najavo, že nemôže ísť o dokazovanie v plnom rozsahu. Skutočnosti, z ktorých sa vyvodzuje

	<p>dôvodnosť návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, nemusia byť preukázané dôkazmi.</p> <p>Dočasná úprava práv a povinností, ktorá je účelom predbežného opatrenia, nevylučuje, že o právach a povinnostiach účastníkov konania o predbežnom opatrení bude vo veci samej rozhodnuté inak, než v konaní o predbežnom opatrení.</p> <p>Ústavný súd preto sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.</p> <p>II.4 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 26 ods. 1 a 4 ústavy a podľa čl. 17 ods. 1 a 4 listiny a práva podľa čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 223/2013 z 30. júla 2014</p> <p>Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by signalizovali možnosť vyslovenia porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 26 ods. 1 a 4 ústavy a podľa čl. 17 ods. 1 a 4 listiny a práva podľa čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 223/2013 z 30. júla 2014 po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. <u>Preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol aj v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	<p>IV. ÚS 257/2010</p> <p>EStP: Markass Car Ltd proti Cypru, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 15. 10. 2009, sťažnosť č. 51591/99; Micallef proti Malte, rozsudok z 23. 10. 2001, sťažnosť č. 17056/06; rozsudok vo veci Pekárny a cukrárny Klatovy, a. s. proti Českej republike z 12. 1. 2012, sťažnosť č. 12266/07</p> <p>Najvyšší súd Slovenskej republiky: sp. zn. 3 Cdo 149/2010 z 5. augusta 2010, sp. zn. 6 M Cdo 5/2012 z 28. novembra 2012</p> <p>Ústavný súd Českej republiky: nález PL. ÚS 16/09 z 19. januára 2010</p>
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	<p>súlad - súlad právnych predpisov</p> <p>sudca - nestrannosť</p> <p>predbežné opatrenie</p>

spisová značka	II. ÚS 535/2016
populárny názov	Aplikácia čl. 6 dohovoru v daňových veciach
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	30.06.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 3</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1</p> <p>ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 11 ods. 1</p> <p>ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 11 ods. 3</p> <p>ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1</p> <p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1</p>
analytická právna veta	Rozhodovanie o daňových právach nemožno subsumovať pod rozhodovanie o občianskych právach a záväzkoch v zmysle čl. 6 dohovoru. Daňové veci v niektorých prípadoch možno podradiť pod pojem trestné obvinenie, kde je daná aplikovateľnosť dohovoru, to však len vtedy, ak ide o ukladanie daňových sankcií.
skutkový stav a základné fakty	Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) doručená sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a tiež čl. 11 ods. 1 a 3 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 S 21/2015 z 9. júla 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

	<p>Porušenie označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru sťažovateľ odôvodnil tým, že krajský súd pochybil pri aplikácii intertemporálnych ustanovení zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady (ďalej len „zákon o miestnych daniach“), v dôsledku čoho nesprávne posúdil nečinnosť a nezákonný postup správcu dane.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny napadnutým uznesením krajského súdu</p> <p>Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu, v ktorom sa predovšetkým uvádza:</p> <p><i>«Z obsahu spisu ako aj z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že postup pri podaní dodatočného daňového priznania bol upravený v § 19a v spojení s § 20 ods. 4 Zákona o miestnych daniach. Predpokladom pre tento postup je podanie správne vyplneného a podaného dodatočného daňového priznania podľa § 19a Zákona. Odporca skonštatoval, a s týmto názorom sa stotožnil tiež nadriadený orgán pri posudzovaní upozornenia prokurátora, že podanie navrhovateľa nemôže byť posúdené ako dodatočné daňové priznanie podľa § 19a ods. 2, keďže nespĺňa zákonné predpoklady, t. j. podanie dodatočného daňového priznania k už riadne podanému daňovému priznaniu v lehote štyroch rokov. Je nesporné, že daňovník podal daňové priznanie v roku 2005, t. j. dodatočné daňové priznanie je v jeho prípade možné podať len k tomuto roku, t. j. ako dodatočné daňové priznanie za rok 2005 (ak by daňovník podal takéto dodatočné daňové priznanie, mohlo by byť posúdené ako dodatočné daňové priznanie, podané po štvorročnej lehote, t. j. ani takéto podanie by nevyvolalo účinky, akých sa domáhal daňovník, t. j. zmena jeho daňovej povinnosti za uplynulé obdobie z dôvodu zmeny využitia stavieb).</i></p> <p><i>Zákon č. 586/2004 Z. z. v znení účinnom do 30. 11. 2012 jednoznačne stanovil prekluzívnu lehotu štyroch rokov na podanie dodatočného daňového priznania od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať priznanie. Ak teda navrhovateľovi vznikla povinnosť podať priznanie v roku 2005, lehota štyroch rokov v roku 2013 dávno uplynula.</i></p> <p><i>O správnosti postupu odporcu svedčí aj ustanovenie § 99c zákona č. 582/2004 Z. z., podľa ktorého a to ods. 1 vyplýva, že pred uplynutím lehoty na podanie priznania k dani z nehnuteľnosti, k dani za psa, k dani za predajné automaty a k dani za nevýherné hracie prístroje alebo niektorej z nich alebo čiastkového priznania k týmto daniam alebo niektorej z nich môže daňovník podať opravné priznanie. Na vyrubenie dane je rozhodujúce posledné podané opravné priznanie, pričom na podané priznanie alebo čiastkové priznanie alebo predchádzajúce opravné priznanie sa neprihliada. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia daňovník je povinný podať dodatočné priznanie, ak zistí, že v priznaní k dani z nehnuteľnosti, k dani za psa, k dani za predajné automaty a k dani za nevýherné hracie prístroje v čiastkovom priznaní k týmto daniam alebo niektorej z nich neuviedol správne údaje na vyrubenie dane najneskôr do štyroch rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať priznanie k dani z nehnuteľnosti, k dani za psa, k dani za predajné automaty a k dani za nevýherné hracie prístroje alebo niektorej z nich alebo čiastkové priznanie k týmto daniam alebo niektorej z nich. Dodatočným priznaním nemožno meniť účel využitia stavby. Avšak ak daňovník označil svoje podanie ako dodatočné podanie za roky 2008 až 2012, takéto podanie nemôže byť posúdené ako dodatočné daňové priznanie, keďže za roky 2008 až 2012 tento daňovník žiadne daňové priznanie nepodal. Jeho podanie teda nemohlo vyvolať začatie daňového konania, a nemohlo tak byť zo strany odporcu, správcu dane vydané rozhodnutie vo veci podľa § 20 ods. 4 zákona, t. j. rozhodnutie na rozdiel dane za zdaňovacie obdobie, ktorého by sa toto dodatočné daňové priznanie týkalo a lehota štyroch rokov uplynula.»</i></p> <p>Podľa názoru ústavného súdu je právny záver krajského súdu, ku ktorému v prerokovanej veci dospel a podľa ktorého nemožno na vec sťažovateľa aplikovať §19a zákona o miestnych daniach v znení účinnom do 30. novembra 2012 (ktorého aplikácie sa sťažovateľ v žalobe domáhal), z ústavného hľadiska udržateľný, teda taký, ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom namietaného porušenia práv podľa ústavy, listiny a dohovoru.</p> <p>Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní v tejto časti</p>

	<p><u>odmietol sťažnosť sťažovateľa.</u></p> <p>II.2 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu</p> <p>Pokiaľ sťažovateľ namieta, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo aj k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd zastáva v zhode s Európskym súdom pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) názor, že označený článok dohovoru nie je aplikovateľný vo veci sťažovateľa.</p> <p>Článok 6 ods. 1 dohovoru garantuje spravodlivý proces pri rozhodovaní súdu o „občianskych právach a záväzkoch“ alebo o oprávnenosti „akéhokoľvek trestného obvinenia“. Podľa judikatúry ESLP pojem občianske práva a záväzky treba vykladať autonómne, pričom sem nepatria len občianske, obchodné, rodinné či pracovné práva a záväzky. Pod tento pojem možno zahrnúť aj rozhodovanie súdov o niektorých právach vyplývajúcich z verejného práva. Európsky súd pre ľudské práva nevylučuje, že aj konania kvalifikované vnútroštátnym právom ako súčasť verejného práva môžu spadať do poľa pôsobnosti čl. 6 dohovoru v jeho občianskoprávnej časti, ak je ich výsledok rozhodujúci pre práva a povinnosti súkromného charakteru. Podľa názoru ESLP však daňové záležitosti (miestne dane nevynímajúc) patria do tvrdého jadra výsad verejnej moci a verejný charakter vzťahu medzi daňovým subjektom a správcou dane prevláda. Napokon ESLP dospel k záveru, že daňové spory sa vymykajú z oblasti občianskych práv a záväzkov, a teda nespádajú do pôsobnosti čl. 6 dohovoru, a to napriek finančným dôsledkom na situáciu daňových subjektov (Ferrazzini proti Taliansku, rozsudok ESLP z 12. 7. 2001).</p> <p>Ústavný súd v nadväznosti na právne názory ESLP uviedol, že daňové právo je jedným zo základných odvetví verejného práva a dane predstavujú prejav výsady štátu požadovať od povinných subjektov ich platenie s cieľom získať zdroje na svoju existenciu a plnenie svojich úloh a funkcií. Aj preto rozhodovanie o daňových právach nemožno subsumovať pod rozhodovanie o občianskych právach a záväzkoch. Daňové veci v niektorých prípadoch možno, vychádzajúc zo znenia dohovoru, podradiť pod pojem trestné obvinenie, kde je daná aplikovateľnosť dohovoru, to však len vtedy, ak ide o ukladanie daňových sankcií (napríklad pokút alebo v minulosti zvýšenia dane). Keďže všeobecný súd na základe žaloby sťažovateľa preskúmaval postup správcu dane v súvislosti s podaním dodatočným daňovým priznaním (predmetom preskúmania v konaní pred krajským súdom nebola daňová sankcia), ústavný súd dospel k záveru, že čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je v tomto prípade <i>ratione materiae</i> aplikovateľný (m. m. I. ÚS 241/07).</p> <p><u>Na základe uvedeného ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	IV. ÚS 389/2011, I. ÚS 241/07 ESLP: Ferrazzini proti Taliansku, rozsudok z 12. 7. 2001
súvisiace právne predpisy	zákon č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach
klúčové slová	daň - daň z nehnuteľnosti daň - daňové priznanie daň - správca dane

spisová značka	II. ÚS 619/2016
populárny názov	Právo na náhradu trov exekúcie
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	10.08.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Existujúca zákonná úprava negarantuje bezpodmienečne súdnemu exekútorovi právo na náhradu trov exekúcie. Nemožno totiž dosť dobre vylúčiť prípad, keď

	<p>na náhradu trov objektívne nebude možné zaviazať ani povinného, ale ani oprávneného.</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola doručená sťažnosť sťažovateľky, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na majetok a pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Er 894/2013 a jeho uznesením z 25. apríla 2016.</p> <p>Zo sťažnosti vyplýva, že k porušeniu práv sťažovateľky došlo uznesením okresného súdu č. k. 11 Er 894/2013-27 z 25. apríla 2016, ktoré jej bolo doručené 27. apríla 2016. Týmto uznesením jej okresný súd nepriznal právo na náhradu trov exekúcie. Dôvodom nepriznania náhrady trov exekúcie bolo primárne zastavenie exekúcie podľa § 118 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“). Došlo teda k povoleniu reštrukturalizácie na majetok povinného, a to uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1 R 11/2015 z 3. septembra 2015. Okresný súd ako hlavné dôvody pre nepriznanie náhrady trov exekúcie uviedol, že trovy exekučného konania sťažovateľke neprináležia, pretože voči povinnému sa exekúcia zo zákona (podľa § 118 ods. 3 zákona o konkurze) zastavuje, pričom zároveň neboli splnené podmienky na to, aby povinnosť nahradiť trovy bola uložená oprávnenej podľa § 203 Exekučného poriadku. Podľa názoru okresného súdu sťažovateľka si mala trovy exekúcie uplatniť prihláškou v reštrukturalizačnom konaní.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Jadrom sťažnosti je názor sťažovateľky, podľa ktorého súdny exekútor v každom prípade má dostať náhradu trov exekučného konania, resp. tieto nikdy nemôže on sám znášať.</p> <p>„Samotná skutočnosť, že v konečnom dôsledku môže nastať stav, kedy nebudú uspokojené všetky nároky exekútora pri výkone exekúcie, nemusí viesť k protiústavným dôsledkom. Toto riziko, ktoré exekútor nesie, je odôvodnené a do značnej miery kompenzované jeho v podstate monopolným postavením pri výkone exekúcie. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (Van der Musselle proti Belgicku, rozsudok z 23. 11. 1983, séria A č. 70), v ktorom bolo zdôraznené, že riziko v výkonom určitej profesie (v citovanom prípade advokáta), kam spadá i riziko neuhradenia odmeny za odvedenú prácu, je na druhej strane vyvážené výhodami súvisiacimi s výkonom tejto profesie.“ (napr. III. ÚS 351/07, IV. ÚS 236/08)</p> <p>Obdobné stanovisko vyplýva aj z rozhodovacej praxe ESJP, ktorý vyslovil, že nejde o povinnú alebo nútenú prácu v prípade exekútora, ktorý sa nedomohol zaplattenia trov exekučného konania najmä preto, že povinný (prípadne i oprávnený) bol vymazaný z obchodného registra, resp. zomrel, prípadne nemal prostriedky na úhradu trov. Za podstatné treba považovať, že súdny exekútor sa na danú prácu ponúkol dobrovoľne a bremeno na neho uvalené trovami nebolo neprimerané (Mihal v. Slovenská republika č. 23360/08 a č. 31303/08 z 28. 6. 2011).</p> <p>Pri premietnutí už uvedených zásadných stanovísk do prerokovanej veci treba z pohľadu ústavného súdu predovšetkým konštatovať, že existujúca zákonná úprava negarantuje bezpodmienečne súdnemu exekútorovi právo na náhradu trov exekúcie. Nemožno totiž dosť dobre vylúčiť prípad, keď na náhradu trov objektívne nebude možné zaviazať ani povinného, ale ani oprávneného. Je to tak napríklad v prípade, ak dôjde k zániku oboch týchto subjektov ako právnických osôb bez právneho nástupcu, resp. k úmrtiu fyzických osôb, po ktorých nezostane žiaden majetok. Rovnako aj v prípade doslovného výkladu ustanovenia § 203 ods. 3 Exekučného poriadku nebude možné zaviazať oprávneného (a tým menej povinného) na náhradu trov súdneho exekútora, ak k zastaveniu exekúcie dôjde z dôvodu povolenia reštrukturalizácie majetku povinného.</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu doslovný výklad ustanovenia § 203 ods. 3 Exekučného poriadku, ku ktorému sa priklonil okresný súd, treba považovať za jeden z možných výkladov tohto ustanovenia. Ďalším možným výkladom je</p>

	<p>extenzívny výklad presadzovaný sťažovateľkou. Oba tieto výklady treba považovať za ústavne konformné a ako také za akceptovateľné. Ústavná konformnosť výkladu okresného súdu sa opiera jednak o judikatúru ústavného súdu, ale aj o rozhodovaciu prax ESLP. Pritom z citovaných rozhodnutí ESLP v dvoch veciach sťažovateľa Mihala proti Slovenskej republike je nepochybné, že závery pôvodne vychádzajúce z veci Van der Mussele v. Belgicko (týkajúcej sa advokáta, resp. advokátskeho koncipienta) možno aplikovať aj v prípadoch súdnych exekútorov.</p> <p>Ústavný súd na záver poznamenal, že nepovažoval za potrebné zaoberať sa právnym názorom okresného súdu, podľa ktorého sťažovateľka mala a mohla nárok na náhradu trov uplatniť v rámci reštrukturalizačného konania proti povinnému, keďže táto úvaha okresného súdu je irelevantná vo vzťahu k riešeniu otázky, či oprávnená mala byť alebo nemala byť zaviazaná na náhradu trov sťažovateľky.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľky odmietol.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky: III. ÚS 351/07, IV. ÚS 236/08 ESLP: Van der Mussele proti Belgicku, rozsudok z 23. 11. 1983, séria A č. 70, Mihal v. Slovenská republika č. 23360/08 a č. 31303/08 z 28. 6. 2011</p>
súvisiace právne predpisy	<p>zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov</p>
klúčové slová	

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.